

ЮРИДИЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ

Кадуліна І.С.

Мета дослідження – дослідити нормативно-правові акти України, що визначають юридичну відповідальність медичних працівників, виявити проблеми правового регулювання, окреслити шляхи та напрями вирішення вищевказаних проблем. Матеріали та методи – нормативно-правова база України, Єдиний державний реєстр судових рішень України, статистичний, порівняльно-правовий, метод аналізу, метод синтезу. Результати та їх обговорення. Суспільні відносини в сфері юридичної відповідальності медичних працівників регулюються Цивільним кодексом України, Кодексом законів про працю України, Кодексом України про адміністративні правопорушення, Кримінальним кодексом України, Законом України «Основи законодавства України про охорону здоров'я», уніфікованими клінічними протоколами, затвердженими Міністерством охорони здоров'я України та іншими нормативними актами, а також локальними актами закладів охорони здоров'я. Дослідивши нормативну та емпіричну бази, було виявлено деякі проблеми, що підлягають вирішенню. Висновки. Питання відмежування лікарської помилки від професійних злочинів є достатньо складним та потребує уточнення. В юридичній літературі простежується також і неоднозначне тлумачення поняття «ятрогенна патологія», яка також потребує узгодження. На даний час немає чіткої методики визначення моральної шкоди, що не може сприяти однаковому застосуванню судами правових норм при її визначенні. Кримінальна відповідальність також потребує вдосконалення, злочини у сфері охорони здоров'я, на нашу думку, мають бути зібрані в одному окремому розділі Кримінального кодексу України.

НОВІТНІ ФОРМИ НАВЧАННЯ В МЕДИЧНИХ ВНЗ

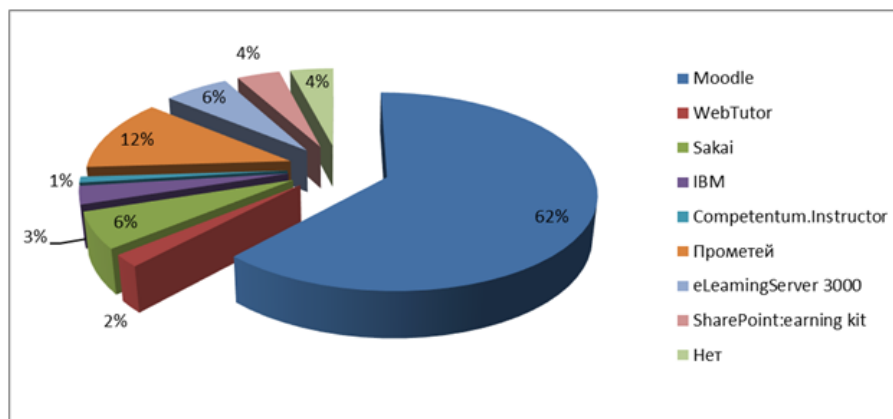
Кандибей В.К.

Керівник; доц. Каблуков А.О.

Запорізький державний медичний університет

Кафедра медичної та фармацевтичної інформатики і новітніх технологій

Одним із спрямувань процесу інформатизації сучасного суспільства є процес інформатизації освіти, тобто забезпечення сфери освіти новими технологіями, орієнтованими на реалізацію навчання і виховання. «Без інформатизації формування якісної нової освітньої системи в принципі неможливо, і тому найбільш радикальні зміни пов'язані з переходом до інформаційного суспільства, що є важливою межею глобального переходу до стійкого розвитку» – сказав Урсул А.Д. в книзі «Інформатизація суспільства і перехід до стійкого розвитку цивілізації». Існує два види платформ для програмного навчання: 1. на базі комерційного програмного забезпечення; 2. на базі Open Source (OS) рішень. Найбільш поширений спосіб придбання СДО (система дистанційної освіти) - це покупка готового рішення з документально оформленими можливостями, на базі якого навчальний заклад вирішує завдання розгортання дистанційного навчання. У вартість програмного забезпечення зазвичай входить докладна документація, методична та технічна підтримка. При цьому, навчальний заклад самостійно вводить систему в експлуатацію. Інший шлях – розгортання вільно-розповсюджувальної СДО силами навчального закладу. Такий шлях дозволяє значно знизити витрати на реалізацію проекту розгортання СДО, зробити систему під свої потреби і вимоги, однак майже вся тяжкість впровадження системи лягає на ІТ-службу навчального закладу. Проект по впровадженню може затягнутися за часом. Для державних вузів, зокрема, найбільш прийнятною є вибір вільно розповсюджуваних СДО. Аналіз використання систем СДО в освітньому секторі в провідних ВНЗ світу представлений на малюнку¹.

Малюнок 1.

З наведеного малюнка видно, що на першому місці з величезним відривом лідирує система Moodle, що є безкоштовним програмним продуктом з відкритим кодом, що дозволяє її налаштувати відповідно до потреб навчального закладу, а також забезпечити повний цикл дистанційної освіти. Також перспективною є нова система онлайн навчання EDX, запущена Гарвардський університет і Масачусетським інститут технології (MIT). Таким чином, впровадження СДО дає чітку організацію учбового процесу. По-перше, основою сучасного навчання є інформаційні ресурси. По-друге, методика викладання ряду предметів істотно відрізняється від традиційних форм навчання і в основному упирається на самостійну освітню діяльність студентів. Впровадження в учбовий процес СДО дає можливість майбутнім лікарям успішно вирішувати професійні завдання в умовах інформаційного суспільства, що сприяє розвитку умінь і навиків пошуку необхідної інформації для вирішення поставлених завдань, своєчасному і оперативному оновленню учбового матеріалу. Отже, впровадження дистанційних форм навчання в медичних вищих навчальних закладах України є одним з першочергових завдань, спрямованих на підвищення якості підготовки фахівців.

НАДАННЯ ІНФОРМОВАНОЇ ЗГОДИ ПАЦІЄНТА НА МЕДИЧНЕ ВТРУЧАННЯ: ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ

Кірієнко Т.В.

Науковий керівник: к.ю.н., ас. Аніщенко М.А.

Запорізький державний медичний університет

Кафедра управління і економіки фармації, медичного та фармацевтичного правознавства

Мета дослідження – дослідити нормативно-правові акти, що регулюють питання надання інформованої згоди пацієнта на медичне втручання, виявити особливості та проблеми правового регулювання визначених питань, окреслити шляхи вирішення зазначених проблем. Матеріали та методи – нормативно-правова база України, статистичний, порівняльно-правовий метод, метод аналізу, метод синтезу. Результати та їх обговорення. Суспільні відносини в сфері надання інформованої згоди пацієнта на медичне втручання регулюються ст. ст. 39, 43 регулюються Законом України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» (далі – Основи), ст. 284 Цивільного кодексу України (далі – ЦК), наказом МОЗ України «Про затвердження форм первинної облікової документації та Інструкцій щодо їх заповнення, що використовуються у закладах охорони здоров'я незалежно від форми власності та підпорядкування» від 14.02.2012 № 110 та іншими нормативно-правовими актами. Так, було виявлено певні проблемні питання правового регулювання. Зокрема, за діючим законодавством, пацієнт має право надати згоду на медичне втручання з 14 років, право на отримання медичної інформації з 18 років. Виникає питання, що згода з 14 років не є інформованою. Крім того, відповідно до ЦК України повнолітній пацієнт має право відмовитись від лікування, а відповідно до Основ – з моменту досягнення повної цивільної дієздатності. Висновки. З метою ефективною правовою регламентації інформованої згоди пацієнта, необхідно узгодити між собою нормативні акти, що регулюють ці питання.